

פרוטוקול מס' 238
 מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
 שהתקיימה ביום ב', א' בחשוון, תשל"ג
 בשעה 10.30 (9:10.72)

נכחיו :

חברי הועדה :

- יו"ר - י. גולדשמידט
 א. אנקוריון
 מ. ביבי
 מ. בן-פורת
 י. סורקיס
 א. עופר
 ש. פרידמן

מוזמנים :

- א. ידין
 - י. קראפט
 - י. רותם
 - א. שחם
 - א. שפט
 - ר. מלחי
 - מזכירת הוועדה

מ. טרלו

רשמה :

סדר היום :

חוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות וכהונתו),
 תשכ"ט - 1969

7

נתקבל כ- 13.10.72

היו"ר י. גולדשמידט: אני פותח את הישיבה.
אני מקבל בברכה את ד"ר שחם שחזר מתפקיד
במשרד החוץ; ואת פרופ' ידין שחזר מחפשה קצרה.

חוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות וכהונתו), תשכ"ט-1969

היו"ר י. גולדשמידט: כשבוע שעבר קיימנו דיונים והחלטנו
מספר החלטות על סעיף 22, לרבות ההחלטה
להוסיף סעיף קטן (ב) המכיל את הנושא של סעיף 20.

היו שאלות לגבי סעיף 21(ב). הושמעו
דעות שונות. דעה אחת שהדחה תיחשב כעונש במקום העונש הכתוב לאותה
עבירה שמדובר עליה בחוק הפלילי; ודעה אחרת, שזה עונש לצרכי חנינה;
דעה שלישית היתה שזה עונש לצרכי פרוצדורה.

לא קבלנו פירוש מוסמך. אני מציע לחזור
לענין זה.

סעיף 21

סעיף קטן (ב)

א. שפט: על הסעיף היו חילוקי דעות ארוכים.
חה"כ האוזנר עזר את השאלה שבסעיף 21(א)
יש אפשרות כפולה של הדחה: בית המשפט יכול להדיח ראש רשות בעת
הדיון, והוא יכול להדיח ראש רשות לא רק בעת הדיון, אלא לפי בקשת
שר הפנים במועד מאוחר יותר, אבל לא מאוחר יותר מאשר חודשיים.

שאלה שניה היתה: היתכן שאיש הפרקליטות
לא יבקש בעת הדיון את הצו הנוסף של הדחת ראש הרשות, למרות שהוא
הודח בגלל עבירה שאליבא דכולי עלמא יש בה קלון. שר הפנים יכול
לבקש שבית המשפט יחליט על הדחה בלבד. כדי להסיר ספק שאתה יכול
לערער על החלטת בית המשפט, הכניסו את סעיף 21(ב). גם ההחלטה
להעביר ראש רשות מכהונתו, מותר לערער עליה כאילו זה היה עונש.

א. ידין: אני רוצה להצביע על הנקודות שכדאי
שחברי הוועדה יתנו דעתם עליהם.
בסעיף קטן (א) יש דבר לא מקובל, שאם
מצא בית המשפט ממצא מסוים שהעבירה היה עמה קלון, הוא לא רשאי
להעביר אותו מכהונתו, אלא יש ציווי שהוא יעביר אותו. בדרך כלל
לא נהגנו לחייב את בית המשפט להחליט החלטה מסוימת, אבל בדרך כלל
הדברים טובעים בצורה של רשות לעשות זאת. כאן מוצע שעצם הממצא
שהיה בעבירה הזאת קלון, סותם את הגולל, ואז בית המשפט צריך
להעביר אותו מכהונתו.

דבר נוסף: אפשר לעשות זאת בתוך
גוף הדין וגם אחרי זה.

סעיף קטן (ב) נחוץ לשני המקרים, כי
העברה מכהונה זה לא אחד מדרכי הענישה על עבירות פליליות. אם
רוצים להחיל על הדבר הזה דיני עונשין, צריך להגיד זאת בסעיף קטן (ב).
יש לו מסורות שונות. מצה אחד הוא רוצה להגיד שאפשר לערער על הדבר
כמו על העונש עצמו. אילולא נאמר הדבר, היה אפשר להתקיף את העבירה
מכהונה רק בדרך של בג"ץ. אם הופכים את זה לעונש, התרופה של הנפוע
נגד החלטה היא לא פנייה לבג"ץ אלא ערעור על פסק דין פלילי.
המלים "לענין ערעור" מסבכות עוד יותר את הענין, כי הן מעוררות
את השאלה אם זה ניתן לחנינה של נשיא המדינה או לא.

אני חושב שהסעיף צריך להיות מנוסח כך שאפשר לערער על העבירה מכהונה
כמו על עונש, בין שזה נפסק בגזר הדין המקורי ובין בהחלטה הנוספת.

אם שר הפנים ביקש את זה לפני תום
חודשיים, ויש דיון של חודש על הבקשה, ובסוף מחליטים להעביר אותו
מכהונתו, אז תקופת הערעור על פסק הדין המקורי מזמן עברה. הסעיף
צריך להיות מנוסח כך שיאפשר ערעור גם לגבי החלטה שניתנה בשלב
מאוחר יותר.

9.10.72

מ. ביבי:
מציע נוסח כזה: על החלטת בית המשפט להעביר את ראש הרשות מכהונתו, כאמור בסעיף (א), ניתן לערער כאילו היה זה ערעור במשפט פלילי.

כאן איננו מכניסים את העונש כאילו ההעברה מכהונה איננה עונש פלילי, וכך פותרים את הבעיה של התרחקות מהמלה "עונש".

א. אנקוריין:
אני חושב שהסעיף טעון ניסוח חדש. אני חושב שצריך להדגיש את זכות הערעור. משהתעוררה הבעיה, אני סבור שאיננו יכולים לחשוב על הזכות הפרוצדורלית בלבד. העונש איננו קל, מבחינת התנייה, זה לא צריך להיות יותר ממור מאשר כל עונש אחר.

א. שפט:
מציע לכתוב: מעבירים אותו מכהונתו ופוסלים אותו לחמש שנים.

א. אנקוריין:
אם זה עונש, צריך שזה יאמר במפורש, היועץ המשפטי לממשלה, תוך המשפט ולפני מתן גזר הדין, יכול לעורר את העניין ולדרוש עונש נוסף. נותנים דיסקרציה לשר הפנים, אם היועץ המשפטי לא דרש את זה, יכול השר לבקש עונש נוסף. זאת איננה פרוצדורה רגילה. העונש ממור מאד לאדם החי חיים פוליטיים; איננו רוצה לשלול ממנו את הזכות להתגונן כראוי. יתכן שצריך לחלק את הסעיף, ולומר את זה בצורה ברורה, שאם יש דיון נוסף לאחר חודשיים, העניין יתבדר בפני בית המשפט כאילו מהשלב שלפני גזר הדין, עם כל הזכויות שיש לבאדם.

ש. פרידמן:
אני מציע נוסח, אבל הוא איננו מלוטש המטרה היא לבטא שהחלטה, משמעותה אך ורק לגבי אפשרות ערעור ורק לגבי ערעור. מטרה שניה: לומר משהו בכך גם לגבי תפיסת החנינה. לכן הנוסח שאני מציע הוא: ההעברה כאמור יראו כעונש לענין ערעור בלבד. בכך אני מבטא שהחנינה איננה משנה לגבי החלטת ההעברה. אני יוצא מהחלטה שחנינה באה למחול חלק מהעונש או את העונש כולו, היא איננה מוחלת מעשה עבירה. במקרה שלפנינו מדובר על איש ציבור שנמצא אשם בעבירה שיש עמה קלון, ואין נותנים לאדם להמשיך בתפקידו. אין זה קובע לגבי אפשרותו להעמיד את עצמו לבחירות מחוזש; אם ייבחר, סימן שקיבל את אמון הציבור. לדעתי החנינה איננה צריכה לפעול לגבי האימון הראשון שקיבל מהציבור.

מ. בן-פורת:
אינני בהעה שיש להחיל את החנינה על עונש העברה מכהונה.

א. אנקוריין:
לפני מתן גזר דין יכול אדם להביא עדויות אופיי. פה, כעבור חודשיים שר הפנים חושב שצריך לשלול ממנו את הזכויות, אני חושב שצריך לתת לו זכות להתגונן.

מ. בן-פורת:
כאשר היועץ המשפטי מבקש זאת, לאחר שנשמעו עדויות, או ששר הפנים מבקש זאת לפני שהשופט קובע שזה קלון, אני מגיח שהוא מתרשם מעדויות. על השופט לקבוע אם עבירה מסוימת יש עמה קלון. אני מתנגד לכך שהנשיא יוכל לחון אדם כזה. אני בעד הבחנה בין איש ציבור שעובר עבירה שיש עמה קלון לבין רצה. הקלון פועל במסגרת חמש שנים. העבירה מתפקיד זה עונש.

ה'יו"ר י. גולדשמידט:
אינני חושב שהעברה מכהונה היא עונש.
זה תוצאה מכך שאדם עשה מעשה שאיננו
הולם את מעמדו. אם אדם עשה מעשה שבית המשפט קובע שיש עמו קלון,
אין הוא כשר למלא את התפקיד. זה איננו יכול להכנס לגדר פעולה
שהחברה נוקטת נגדו כתגובה על מה שעשה. זכויות מסוימות שיש לו
יראו אותן כאילו זה עונש. הצעת מר רותם נמנעת מלהשתמש במלה
עונש ואומרת שאפשר לערער על זה כדרך שמערערים על גזר דין. זה
מתן זכות פרוצהורלית, אבל בלי הדבקת תוית של עונש על זכר מסוים.
בלי פנייה לבית המשפט, בית המשפט לא
יציין אם בעבירה יש קלון או לא.

אני רוצה להתייחס למה שהגיש פרופ' ידין:
יעביר אותו בית המשפט מכהונתו. הערעור איננו יכול להיות על
ההחלטה שיש להעביר אותו. תיאורטית יתכן ערעור על ההרשעה. בית
המשפט מצא אותו אשם, יתכן שהאיש מגיש ערעור לאינסטנציה יותר
גבוהה. הערעור יכול להיות שהוא כופר באשמה, או שהוא מערער על
הקביעה שבעבירה יש קלון. בשני המקרים האלה יאמרו לו: אמנם אתה
אשם, אבל אינני מקבלים את ההחלטה של האינסטנציה הראשונה.

י. רותם:
אם ראש רשות מקומית נתפס בעבירה שיש
עמה קלון, אין בחוק זכר המוציא אותו
באופן אוטומטי. מועצת העיריה קוראת לישיבה ותהרוש את העברתו.
אין כאן אפשרות לשר הפנים להתערב. ברגע שבית המשפט מעניש אותו
וקובע שבאותה עבירה יש קלון, גוף אחר לא יכול לעשות זאת, רק השופט
קובע שיש בעבירה משום קלון, וע"י כך הוא פוסק שצריך להעביר אותו
מכהונתו.

אפשר לנסח כך: פסק בית המשפט שבעבירה
הזאת יש קלון, חדל הוא לכהן כראש רשות מקומית באופן אוטומטי.
אפשר גם להוסיף שאם יש ערעור, הוא יושעה. איננו מחייבים את
ההעברה כעונש, אלא העובדה שהציבור לא יכול להשלים עמה, שאדם
שעבר עבירה שיש עמה קלון, יהיה בראש הציבור. אם חדל פעם לכהן
אי אפשר לחדש את כהונתו; הוא פסול להיות מועמד. זה נאמר בחוק
אחר.

א. שפט:
חבר עיריה שעבר עבירה שיש עמה קלון,
תאורטית יכול היום להמשיך לכהן בכהונתו.
אין הוראה האומרת שעל חבר העיריה המכהן כרגע לעבור מכהונתו אם
עבר עבירה שיש עמה קלון; שונה המצב לגבי חבר מועצה מקומית, אשר
לגביו יש הוראה מפורשת שהוא יפסיק לכהן כחבר מועצה מקומית אם
עבר עבירה שיש עמה קלון. כמובן שאם ראש מועצה מקומית עבר עבירה
שיש עמה קלון, מעבירים אותו מכהונתו. יש סעיף האומר שאפשר להעביר
ראש מועצה מכהונתו, ואם סיבת ההעברה היא בגלל עבירה שעבר שיש
עמה קלון, אפשר להעביר אותו ברוב רגיל. שונה המצב לגבי אדם שרוצה
להציג את מועמדותו; אם עבר עבירה שיש עמה קלון, הוא פסול מלהציג
את מועמדותו. את זה מעבירים לחוק שלנו. ההוראה המונעת קיימת.
אנחנו דנים רק במסגרת המצומצמת, מה עושים לגבי אדם שעבר עבירה
שיש עמה קלון בתוך תקופת כהונתו כראש רשות מקומית.

לגבי חנינה, אינני חושב שאנחנו צריכים
לדון, כי אם פעם עבר את העבירה וקבעו שיש בה קלון והוא חדל מלהיות
ראש המועצה, הוא חדל מלכהן כראש המועצה. הוא לא יחזור כי אחר
נבחר במקומו. השאלה תתעורר רק לגבי הבחירות הבאות, אם קיבל
חנינה העבירה נמחקה והקלון נמחק. לכן השאלה איננה מתעוררת.

לשאלה אם אנחנו צריכים לומר משהו אם
זה עונש או לא; אם הטענה שלי נכונה, איננו צריכים לומר יותר ממה
שאמר בסעיף עצמו.

י. קראפט:

בהמשך לדברי מר שפט, אני שואל: מה קורה כאשר נודע שראש הרשות עבר עבירה שיש עמה קלון, ולא ידעו את הדבר לפני מתן גזר הדין? איך אפשר להדיח אותו?

א. שפט:

הוא מלכתחילה היה פסול מלהיות מועמד. את רשימת המועמדים מפרסמים. פקיד הבחירות חייב לבדוק את זה. עליו לתת תצהיר שהוא לא עבר עבירה שיש עמה קלון. יש הנחה שאם זה לא התגלה עד להבחרו, לא מעוררים את השאלה בתקופת כהונתו.

ש. פרידמן:

נראית לי ההצעה של מר רותם שהיא עוקפת את המכשולים שלכאורה הפריעו לנו. אבל החוק צריך להבליט את ההעברה ולא שהוא חדל מלכהן. אדם יכול לחדול מלכהן מסיבות מאד מבוטחות. במקרה זה רצו להביא לידי ביטוי שחדל לכהן מסיבות שעבר עבירה שיש עמה קלון. החוק בא לחנך ציבור ולא רק להגיב.

מר שפט אמר שבתפיסה הישראלית הקיימת, הגינה פירושה מחיקת עבירה. יש חילוקי דעות על כך. חגינה באה לומר שאדם חטא, הוא קיבל עונש, ואנחנו מסיבה זו או אחרת נוטלים ממנו חלק מהענש או מוותרים על כל הענש. אני קרוב לתפיסה הזאת. על כן אני חוזר להצעת הקודמת שתואמת יותר את השקפתי.

א. ידין:

איננו צריכים להסדיר מקרים שיכול להיות שהוא הורשע לפני שבבחר. נוסח הסעיף איננו כולל את זה. אם פסלות להבחר מתבטחת לא בשלב עריכת הרשימות והבחירות אלא לאחר שהבחירות הסתיימו, יש על זה הליכים. אני מצטרף להצעת אלה שלא רוצים לקשור את זה עם עונש. האיש עבר עבירה, קיבל על זה עונש. אם קובעים שהיה בעבירה קלון, הוא חדל מלכהן כראש רשות, אין זה ענין של עונש. אדם שהורשע בפלילים וקבעו שיש בעבירה שעבר משום קלון, אינו ראוי אצלנו לכהן כראש רשות. אני לא מקבל את ההצעה של מר רותם, כי חדל לכהן כראש רשות, הוא הפתרון. אינני יודע אם אפשר לערער על זה או לא. אין לי מה לומר על ההרשעה ועל הענש. אני רק טוען שלא היה מקום לקבוע שהיה עם העבירה הזאת קלון. אנחנו רוצים להגיד שעל הדבר הזה אפשר לערער כמו על פסק הדין עצמו. אני רוצה לאפשר ערעור גם לתביעה לא רק לנאשם. הגינה מתייחסת לתוצאות העונשיות של העבירה. אם הנשיא חובן אותו, יתכן שאיננו צריך להכלא בבית הסוהר או לשלם קנס, אבל הוא חדל מלכהן כראש רשות. לחגינה יש רק משמעות לגבי הפסלות במשך חמש שנים. אני מציע לומר: ההחלטה בהבחר העבירה ראש רשות מכהונתו ניתנת לערעור כאילו היתה חלק מגזר הדין.

סעיף קטן (ג) אומר אם האינסטנציה הראשונה פסקה כך, הוא בינתיים יושעה עד עבור תקופת הערעור; ואם הוגש ערעור ההשעייה נמשכת עד להכרעת הדין בערעור.

הי"ר י. גולדשמידט:

בהצעת פרופ' ידין אנחנו מאחדים את ההצעות של רותם ושל חה"כ פרידמן. השאלה שאני רוצה לקבל החלטת הוועדה עליה, היא: אם אנחנו באמת מוותרים על הענש ואומרים: ניתן לערער כאילו היא חלק מגזר הדין. לי נראה הדבר.

ה ו ח ל ט

סעיף קטן (ב) ינוסח כהצעת פרופ' ידין: ההחלטה בדבר העברת ראש רשות מכהונתו ניתנת לערעור כאילו היתה חלק מגזר הדין. נוסח מדוייק עוד יובא לוועדה.

סעיף 21(א)

א. שפט:
היועץ המשפטי יכול לומר שיש עוד קביעה
אם העבירה שעבר היה עמה קלון, ואז
מבקשים להעביר אותו מכהונתו. אם הוא לא ביקש את הדברים האלה,
יכול שר הפנים תוך חוזשיים לבקש זאת.

א. אנקוריון:
אני לא שלם עם השיקול הנוסף של שר הפנים.
לגבי צעירים, לפני הוצאת גזר הדין, מבקשים
חוות דעת קצין המבחן. אשר לבגירים, נהוגה אותה הפרוצדורה? יש
בזה עיגולי הדין. הפרוצדורה הנכונה הצריכה להיות, שכאשר יש
הכרעת דין ולפי דעת היועץ המשפטי לממשלה יש בעבירה משום קלון,
הוא עצמו יכול לבקש את העברת ראש הרשות מכהונתו. היועץ המשפטי
גם יכול לבקש דחייה עד לקבלת חוות דעתו של שר הפנים. אני
ממליץ ללכת בדרך זו.

היו"ר י. גולדשמיט:
אם בית המשפט יודע שהנידון משמש כראש
רשות, ישהה את גזר דינו עד שישאל את
שר הפנים?

א. אנקוריון:
זו חובת היועץ המשפטי; הוא יכול להחליט
לבקש את זה, או שמחובתו להביא את הדבר
לידיעת שר הפנים לפני מתן גזר הדין.

היו"ר י. גולדשמיט:
לי נראה שהצידוק של ההוראה הזאת של מתן
שהות של חוזשיים, היא כדי לתת לשר הפנים
אפשרות להתרשם מתגובת הציבור על גזר הדין. יש אלמנט סובייקטיבי
ואינדיבידואלי אם בעבירה מסוימת יש קלון או לא.

א. שפט:
אם היועץ המשפטי מבקש את זה בין מתן
פסק הדין לבין מתן גזר הדין, שבית המשפט
יקבע אם יש בעבירה משום קלון, הרי אם קבעו זאת בחיוב, חייבים
להעביר אותו מכהונתו. אם לא ביקשו זאת מבית המשפט, באופן טכני
יש לשר הפנים תקופה של חוזשיים שבה יוכל לפנות לבית המשפט ולבקש
לקבוע אם היה בעבירה משום קלון או לא.

א. אנקוריון:
אם הייתי צריך לבנות את זה מבחינה טכנית,
הייתי אומר: הורשע ראש רשות בעבירה
פליגית וקבע בית המשפט, לפני מתן גזר הדין לפי בקשת היועץ המשפטי
לממשלה, בין ביוזמתו ובין ביוזמת שר הפנים, שהעבירה יש עמה קלון,
יעביר אותו בית המשפט מכהונתו. אנחנו יודעים שבאופן טכני שר
הפנים פונה באמצעות היועץ המשפטי לממשלה.

א. עופר:
אני מציע להוריד את העניין כאילו הציבור
לא ידע. ברגע שיש גזר דין, האיש קיבל
עונש כזה או אחר. אחרי גזר הדין ניתנת אפשרות לשר הפנים להתערב,
ואז שוב בית המשפט מתחיל לדון באינסטנציות שונות, וזה יכול לקחת
שנתיים. לכן אני מצטרף לדעת חה"כ אנקוריון שאחרי גזר הדין זה
סופי, עד לגזר הדין אפשר לסעון בשם היועץ המשפטי או בשם שר הפנים,
אבל לא לאחר מכן.

א. ידין:
אני התרשמתי מהטעון של חה"כ אנקוריון ועופר, שהתביעה הכללית צריכה לחשוב על הדברים ולהתייעץ עם מי שהיא חושבת להתייעץ על למתן גזר הדין.
בפקודת התעבורה יש עונש מאסר, קנס ושליטה רשיון. היה זמן ששלילת רשיון לא היתה בבחינת עונש. אחר-כך תיקנו את החוק. לא היה כתוב שאם התביעה לא ביקשה שלילת רשיון עד גמר המשפט, יש לה חוזשיים לחשוב על זה, אולי שר התעבורה יחשוב שכדאי לשלול מהאיש את הרשיון. מבחינת ציבורית זה יותר בריא, אם בגמור המשפט הפלילי יגמרו גם את הפרשה הזאת. כתוב שהיועץ המשפטי צריך לבקש את זה, לא בא-כוחו או נציגו; זה בא למנוע ששופט שמביא ענין לפני בית משפט השלום, יכנס לשיקולים האלה. גם אני חושב שהיועץ המשפטי צריך לבקש את הקביעה, אם היה בעונש משום קלון, לפני גזר הדין. הקביעה עצמה תהיה בפסק-הדין של השופט.

י. רותם:
אני חושב שאפשר לפשט את הדבר.
אני מציע נוסח כזה:
הודשע ראש רשות בעבירה פלילית, יקבע בית המשפט אם העבירה יש עמה קלון. אם קבע השופט שיש בעבירה קלון הייתי מציע לכתוב: חדל לכהן.

היו"ר י. גולדשמידט:
אני מבין שהנטייה היתה להשאיר את: יעביר אותו בית המשפט מכהונתו.

א. ידין:
נראה לי משונה שאם מביאים את ראש העיר בפני משפט פלילי על עבירת תנועה על חנייה במקום אסור, השופט צריך לומר שהוא קונס אותו וקובע שאין בעבירה הזאת קלון. אני חושב שמוטב שמי שהוא יבקש את זה מהשופט במקרה הצורך. אני הייתי מוחק את המועד של חוזשיים ואת שר הפנים; הייתי אומר שהקביעה היא על פי בקשת היועץ המשפטי, כדי שלא יהיה צורך בכל משפט לציין שלא היה בעבירה משום קלון.

מ. טורקיס:
אני מציע לא למסור הכל בידי בית המשפט אלא זה יהיה נתון לשיקול דעתו של היועץ המשפטי לממשלה.

היו"ר י. גולדשמידט:
הלחץ הציבורי יכול להיות על שר הפנים ועל היועץ המשפטי לממשלה, ופחות על בית המשפט. מי שרוצה למנוע הפעלת לחץ, יפקיד את הדבר בידי בית המשפט.

אני לא הבנתי מדברי מר רותם שעל השופט לקבוע בכל פסק דין אם היה בעבירה קלון או לא. הכוונה היא שבית המשפט חייב לשקול אם היה קלון, ואם היה - יאמר זאת.

אם לקבל את דעתם של חה"כ אנקוריון, עופר וטורקיס, לפני גזר הדין תבוא בקשה על קביעה אם יש בעבירה קלון או לא.

א. שפט:
אם לא יודעים שהנידון הוא ראש רשות מקומית, מה יקרה?

אם ראש רשות עומד לדין על ענין רציני
כולם יודעים זאת.

א. עופר:

תקופת ההמתנה צריכה להיות בין מתן
פסק-הדין לבין מתן גזר הדין.

היו"ר י. גולדשמידט:

מציע לכתוב: המועד שבו יחדל ראש
הרשות לכהן, יהיה אחרי שפסק-הדין
יהיה סופי. הוא לא יחדל לכהן כל זמן שיש לו אפשרות לערער.

מ. ביבי:

ה ו ח ל ט

הקביעה אם יש בעבירה קלון או לא, תיעשה ע"י ביה"מש
על פי בקשת היועץ המשפטי לפני מתן גזר הדין.
נוסח מדוייק עוד יוכא לוועדה

סעיף 21(ג)

יש אי בהירות בקשר למועדים להגשת ערעור.
מה קורה אם רק ביום האחרון למועד הגשת
הערעור, הוא מגיש את הערעור? כינתיים הוא מושעה או מועבר מכהונתו.

היו"ר י. גולדשמידט:

אני בדעה שצריך להשעות אותו מיד עם
מתן פסק-הדין. ביטול כהונתו יחול רק

מ. ביבי:

לאחר מתן פסק-הדין בערעור.

זה נאמר בצורה מצומצמת יותר. אפשר
לומר שהוא מושעה עד לגמר תקופת הגשת

א. ידין:

הערעור; ואם הוגש ערעור, עד להכרעתו.

ה ו ח ל ט

לאשר סעיף 21(ג).

הישיבה ננעלה